

slušnosti k vyřízení návrhu o povolení exekuce k vymožení pohledávky vymáhajícího věřitele zabavením povinné straně (bydlící v Chomutově) proti poddlužníku (bydlícímu ve Frýštátě) na základě kauční listiny prý příslušející pohledávky zajištěné knihovně na domě ve Frýštátu, v ten rozum, že stanovil příslušným okresní soud v Chomutově.

D ů v o d y:

Dle Šu 18 čís. 1 ex. ř. ve spojení s Šem 88 čís. 1 ex. ř. jest ku povolení exekuce na pohledávky knihovně zajištěné příslušným soud knihovní vložky, v níž vklad (poznámka) se má státi, ale § 320 ex. ř. předpokládá, že jde o pohledávku číselně určenou (§ 14 odstavec první knih. zák.), pro niž jest knihovně vloženo právo zástavní. Předmětem exekučního návrhu v tomto případě je dle jeho obsahu kauční hypoteka, tedy dle povahy své pohledávka, jež nejen co do své existence, nýbrž i co do své výše jest neurčita, a v žádosti samé navrhopatel mluví »o pohledávce povinné straně prý příslušející« a také její výši slovem »asi« jen přibližně udává, aniž by tvrdil, že při kauční hypotece, na niž vede exekuci, jest snad knihovně zapsána pohledávka v určité výši z kaučního poměru vzešlá, neb že by byl dokázal listinně, že a v jaké výši vznikla dlužníku určitá pohledávka, z uvedeného poměru proti poddlužníku. Z toho zřejmě plyne, že exekuční návrh netýká se knihovní pohledávky, a že tu tedy nejde o exekuční návrh ve smyslu Šu 320 ex. ř., nýbrž o návrh dle Šu 294 ex. ř., k jehož vyřízení jest dle Šu 4 čís. 6 ex. ř. příslušným okresní soud v Chomutově, v jehož obvodu má povinná strana své obecné sudiště.

Čís. 5000.

Odmítl-li dovolaný řádný soud žalobu, protože patří na živnostenský soud, jest tímto svým rozhodnutím vázán, třebas živnostenský soud se prohlásil po té místně nepřislušným, ježto žalovaný nemá v jeho obvodu živnostenské provozovny.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1925, R I 312/25.)

Žalobu, již zaměstnanec domáhal se na zaměstnavateli jednak mzdy, jednak náhrady za půjčení náčiní a stavebních hmot a za poškození šatstva, zadal žalobce původně na okresním soudě pro Staré Město a Josefov v Praze, jenž ji odmítl, maje za to, že věcně příslušným jest živnostenský soud v Praze. Žalobce zadal pak žalobu na živnostenském soudě v Praze, jenž se prohlásil místně nepřislušným, ježto žalovaný neměl v Praze provozovny. Žalobu, vznesenou opět na okresní soud pro Staré Město a Josefov v Praze tento soud opět odmítl, vyhověv námitce rozepře rozsouzené. **R e k u r s n í s o u d** zamítl námitku rozepře rozsouzené.

N e j v y š š í s o u d změnil napadené usnesení v ten rozum, že odmítl žalobu pro věcnou nepřislušnost okresního soudu pro Staré Město a Josefov v Praze.

D ů v o d y:

Žalobce domáhá se žalobou v tomto sporu jednak mzdy, jednak náhrady za půjčení náčiní a stavebních hmot a za poškození šatstva. Tytéž nároky v podstatě vznesl již dříve žalobou u okresního soudu pro Staré Město a Josefov v Praze, jež však byla usnesením ze dne 3. dubna 1924 odmítnuta z toho důvodu, že okresní soud pokládal za příslušný k věcnému rozhodnutí živnostenský soud v Praze, tedy v pravdě pro nepřislusnost řádných soudů (§ 42 j. n.). Tento živnostenský soud vyslovil pak v usnesení ze dne 10. června 1924, když týž spor o stejné nároky žalobou byl u něho zahájen, svou místní nepřislusnost z toho důvodu, že žalovaný nemá v Praze provozovny ve smyslu §u 23 druhé věty zákona o živnostenských soudech. Obě usnesení nabyly moci práva. Dle §u 42 odstavec třetí j. n. jest usnesení okresního soudu pro Staré Město a Josefov v Praze závazno. Rekursní soud míní sice, že tomu tak není, ale neprávem. Nelze proto uvažovati o tom, zda okresní soud pro Staré Město a Josefov v Praze proto, že živnostenský soud v Praze nebyl příslušným místně, pochybil dříve v usnesení ze dne 3. dubna 1924 vysloviv svou nepřislusnost jako soudu řádného a v důsledku toho nelze shledati nesprávné právní posouzení v tom, že se soud pokládal svým původním usnesením o své nepřislusnosti jako soudu řádného vázán. Ježto oba soudy, jak okresní soud pro Staré Město a Josefov v Praze, tak i živnostenský soud v Praze odmítají svou příslusnost, byl by tu spor o pravomoc, kdyby neuznal své místní příslusnosti k projednávání o žalobě okresní soud v Sobotce, jež pokládá živnostenský soud za místně a zároveň věcně příslušný z toho důvodu, že žalovaný tam měl provozovnu. Avšak soudu dovolacímu v pořadu stolic nepřislusí tuto otázku rozhodovati a nutno ponechati žalobci, jakým způsobem opatří si soud příslušný k rozhodování o jeho nárocích.

Čís. 5001.

Plná moc dle §u 31 knih. zák.

K »určitosti právního jednání«, které má zmocněnec sjednati, vyžaduje se při prodeji nejen určení předmětu, nýbrž i zejména ceny.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1925, R I 313/25.)

K r i h o v n í s o u d povolil vklad vlastnického práva podle tržové smlouvy ze dne 27. srpna 1924 a plné moci ze dne 8. března 1919. **R e k u r s n í s o u d** knihovní žádost zamítl. **D ů v o d y:** Stížnost jest opodstatněna. Rekursní soud sdílí právní náhled stěžovatelův, že prvý soudce neměl návrhu knihovnímu vyhověti, ježto plná moc ze dne 8. března 1919 nevyhovuje předpisu §u 31 všeobecného knihovního zákona. Dle tohoto zákonného ustanovení lze povolit knihovní vklady zmocněnci na základě listin proti zmocniteli jen tenkrát, když plná moc zní buď na určité právní jednání, neb když není vyhotovena dříve než rok před podáním žádosti za vklad. Plná moc ze dne 8. března 1919 nemá však těchto náležitostí, neboť nezní na určité právní jednání, ný-